

ŽABÍ DENÍK

*aneb
povídky založené
na cizím neštěstí*

Kristýna Hartigová

● ■ **pointa**

Žabí deník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Kristýna Hartigová
Žabí deník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ŽABÍ DENÍK

*aneb
povídky založené
na cizím neštěstí*

Kristýna Hartigová

● — **pointa**

PODĚKOVÁNÍ

Chtěla bych poděkovat všem, kteří mě podporovali a věřili, že knížku vydám. Děkuji také těm, kteří mi nevěřili a dodávali mi tak motivaci, abych jim dokázala, že na to mám. Děkuji všem, kteří se stali terčem posměchu v některé z mých povídek, kteří mi dali inspiraci nebo jsou součástí knihy z povídek. Děkuji těm, kteří měli se mnou při psaní nervy, obzvláště těm, co mi podávali (případně platili) dobré kafe. A především děkuji všem, kteří mě podpořili koupí knížky, už v předprodeji – protože jen díky vám mohla vyjít, obzvláště díky největším sponzorům...

Velké poděkování náleží také partnerovi knihy Milanu Krejčímu.

A na závěr to nejlepší – obří poděkování patří všem kolegům knihy, kteří udělali vše proto, aby kniha byla tím nejlepším, čím může být.

ÚVOD

Vážení čtenáři,
ať už vás má kniha zaujala čímkoliv, děkuji, že jste sáhli zrovna po ní. Možná vás při čtení napadne otázka, zdali jsou povídky skutečné. Ano, jsou. Ne, nejsou. Každá z povídek má pravdivý základ, ale se smyšlenými postavami (a jakoukoliv možnou podobnost s reálnými osobami předem vylučuju! :-)) a možná trochu vyšperkovaným příběhem. Povídky rozhodně nikoho nemají urazit, naopak mají pobavit tím, co život dokaže nadělit. Vezměte si proto něco dobrého k jídlu a pití a ponořte se do čtení.

Obsah

Proč žabí deník?	9
Jsem věštyně!	11
Jestli se nezabiju	14
Co teď? Jsem ztracená	19
Horolezecká stěna	22
Hodina němčiny	24
Sváteční den	26
Veverky...? Veverky!	28
Dobrodružná cesta	31
Apríl	39
Trénink.	41
Řízek	46
Hip hip hurá	50
Ples.	54
Dneska mi chybí hlava	61
Deratizátoři	64
Barvení.	66
Pátek třináctého	68
Čtyři minuty	75
Kavárna	78
Tramvaj	82
Taneční hodina.	84
To se nám zas něco povedlo...	87
Učitelkou od základky	94
Olaf-pero.	97
Hoří?!	100
Pohádka o veliké řepě	104
Locika	107
Mistři v šachu	113
Operace	117
První rande.	129
Hodina černé magie	134
Trable víkendové školy.	138
Tučňáci deník	145

PROČ ŽABÍ DENÍK?

Po ségře jsem zdědila mikinu. Ne jen tak ledajakou. Zelenou, chlupatou. Měla představovat cosi... s rodinou jsme se shodli, že asi žábu. Mikinu mám už od šesté třídy, kdy mi byla obrovská, ale já ji milovala.

Když jsem nastoupila na střední, společně se mnou šla i mikina. Žabí mikina! Když ji viděla moje kamarádka Anet, zamilovala si ji stejně jako já. Na první pohled. Nutně ji chtěla taky, ale vzhledem ke stáří mikiny nebyla nikde k sehnání. Rozhodla jsem se, že jí mikinu někdy půjčím. To bych ale nebyla já, aby to bylo jen tak.

Přestože je Anet na jiném oboru, máme pár učitelů společných. Dnes přesněji dva. Jelikož si s Anet jsme hodně podobné, bylo by skvělé, kdybych jí dala mikinu zrovna na tyto dva předměty. Jelikož nás učitelé ještě moc dobře neznají, mohlo by to být fajn.

A jak mě napadlo, tak jsem udělala. Po druhé hodině, mé fyzice, jsem utíkala za Anet, aby si vzala žabí mikinu. Její další hodinou byla taktéž fyzika a shodou okolností dělali úplně stejný projekt ve skupinách jako my, takže bylo dost času, aby si paní učitelka prohlížela náš vzhled, aby si třeba zapamatovala jména...

Po chvíli přišla za Anet a začala se s ní dohadovat, jestli má mikina představovat zeleného medvěda, Shreka, nebo to je nepovedený pokus o žábu... Nakonec s usnesením, že je to žába přejetá nákladem, učitelka protočila oči a řekla: „V 1.A maj taky všichni něco s žábama a Týnka má takovouhle mikinu taky. Jste nějaká generace posedlá žábama, nebo co?“ To ještě netušila, že nikdo žáby v oblíbě vlastně nemá, v našem projektu se objevily jen proto, aby mě spo-

lužáci popíchlí, a tahle mikina je moje, i když ji měla na sobě Anet.

Od té doby mě žáby doslova pronásledovaly. Nejen že mě tak zmiňovaná učitelka oslovovala, ale pokud jsem dostala od někoho nějaký dárek, pak jedině s žábou. To se pojí s dárkem k Vánocům od kamarádky Báry. Ta mě obdarovala plyšovou žabu z *Krtečka*. To, že jsem si ji hned přidělala na klíče, bylo samozřejmostí. Jenže klíče obvykle nosím v kapse a ta je o dost menší než moje žába. Musela tedy viset z kapsy ven. Z kapsy žabí mikiny...

I přes mé počáteční znepokojení se ze mě prostě stala žába. To by bylo vysvětlení, proč „žabí“.

A proč deník? No... to už uvidíte sami.

JSEM VĚŠTKYNĚ!

Dřív jsem si myslela, že žít na intru musí být skvělé – nebudu pod dozorem rodičů ani nikoho jiného, nikdo nebude dbát na to, kdy přijdu, budu mít času, kolik jenom budu chtít, nikdo mě v noci nebude budit tím, že vstává, a vlastně všechno bude úplně super.

Jenže je druhého září, mám za sebou dvě noci na intru a už vím, že jestli tu ty čtyři roky přežiju, bude to zázrak. Máme za sebou totiž pětihodinové školení o bezpečnosti. Vlastně... jediné, co jsme se dozvěděli, bylo, že když začne hořet, máme jít po schodech ven.

Když se objevil jeden z dalších důkazů, že jsem se mylila, a navštívila nás na pokoji naše vychovatelka, vedly jsme velice vážný rozhovor.

„No jo, paní vychovatelko... ale co když začnou hořet schody? To potom asi nepoběžíme po schodech, ne? Však to budeme muset skákat z okna,“ přemýšlela jsem nahlas.

„Ne, Týno, skákat z okna můžou ti, co jsou maximálně v druhém patře. Ale vy tady z desátého patra opravdu skákat nebudete... Navíc schody nezačnou hořet, protože jsou za požárníma dveřma, takže se tam ten oheň nedostane,“ odpověděla a víc se o tom nechtěla bavit. Moje spolubydlící Anežka naštěstí stála při mně a první dva měsíce jsme se zabývaly tím, že jsme vymýšlely plán, jak postupovat v případě požáru schodů...

0 rok později

Podzimní prázdniny. Pro většinu lidí skvělý odpočinek. Pro nás všechny, co jsme na intru, katastrofa. Protože šetříme energií, musejí se ze zásuvky vypojit

všechny ledničky a mrazáky. Docela blbý, že? Všichni si tu musíme vařit jako ostatní rodiny doma. Představte si, že musíte vyklidit všechno jídlo a po necelém týdnu si ho zase přivést zpátky...

A tak jsem se rozhodla, že pojedu v neděli večer a veškeré jídlo si přivezu zase zpět. Mám s sebou obrovský kufr. Když pomineme dvouhodinové zpoždění vlaku, cesta je docela v pohodě. Problém nastává, když vcházím do budovy.

Cestu znám i se zavřenýma očima, takže píšu v telefonu smsku tátovi, že jsem na intru. Vtom mi podklouzla noha a já spadla na zem.

„Co tady sakra dělá voda?!“ rozčiluju se.

„No, to víte, byla menší havárie vody,“ odpověděla mi vychovatelka, která zrovna šla okolo.

Jasný, a zrovna musí bejt horká...

Zvedám se a jako vždycky si chci přivolat výtah zmáčknutím tlačítka. Jenže... v tom mi zabránila červená páska, kterou je tlačítko překryté. Koukám se na dveře výtahu. Je tam cedule s nápisem *Nepoužívat!!!*. Tak jdu k druhému výtahu. Úplně stejná cedule... Věnuju pohled svému kufru. Děsí mě představa, že bych s ním měla jít do desátého patra.

Jenže... nezbylo mi nic jiného. Došla jsem ke schodům a začala táhnout kufr. Vydržela jsem to neuvěřitelně dlouho. Vzdala jsem to až v prvním patře.

Celkem jsem šla něco okolo hodiny. Když jsem dorazila na pokoj, byla jsem ráda, že jsem si mohla lehnout.

Asi po dvou hodinách mě budí nepříjemný zvuk...

„Požární poplach, všichni zůstaňte na pokojích. Zkontrolujte, jestli jsou požární dveře – to znamená dveře z chodby ke schodům – zavřené, na schodech začalo hořet. Hasiči jsou už zavolaní, zachovejte klid. Všichni z nižších pater se můžete pokusit dostat ven

oknem, od třetího patra zůstaňte uvnitř. Radši zavolejte svým nejbližším, kdybyste uhořeli..." mluvil hlas kohosi z rozhlasu.

„Anež...?“

„Ty vole, Týno, ty seš věstkyně. Co budeme dělat? My tu shoříme! Já jdu zavolat rodičům!“ zmatkovala Anežka.

„Neboj, hasiči jsou hned přes silnici. Stejně tu je vytopenej sklep, takže se ten oheň moc daleko nerozšíří. Buď v pohodě,“ snažím se ji uklidnit. Jenže... Neuklidnila jsem ji ani já, ani zvuky sirén hasičů, ani to, že po několika minutách se z rozhlasu ozvalo, že je požár uhašen a máme jít pro kontrolu ven.

Když jsme se sešli všichni venku, ptám se vychovatelky: „Prosím vás, jak je jako možné, že hořely schody? Vždyť jsou oddělené požárními dveřmi.“

„No... možná jsi měla pravdu. Někdo přivolal výtah, což... asi nějak hodilo jiskru, protože výtahovou šachtou tekla ta voda nahoru. Proto se nesměly používat.“

„Kdybyste mi řekla, že na magnetickém kopci teče voda nahoru, to bych vám možná i uvěřila... ale výtahovou šachtou? To těžko! Prostě jsem věstkyně a umím předpovědět požár schodů. I když rok předem, ale přece jenom!“

JESTLI SE NEZABIJU

Čtvrtek je nejhorší den v týdnu. Proč? Protože začíná dvěma hodinami tělocviku. Šílenější den snad nemůže existovat...

Ale spletla jsem se. Může. Zamknutá šatna. Krom toho, že nám učitel pozdě odemkne šatnu a následně na nás bude křičet, že jsme moc pomalé, tu byl i další problém. Celou tu dobu jsme musely strávit na chodbě přezdívané krápníková jeskyně. Proč? Protože namísto normálního stropu je zde sklo, takže kdykoliv prší, voda prosakuje dovnitř a stéká po stěnách. Ačkoliv je to opravdu nechutné, ředitel se vždy ohrazuje větou: „Aspoň máte zadarmo vstup do jeskyní.“ A nechce s tím nic dělat.

S ostatníma holkama, které ještě chodí vzorně včas, ač už je říjen, stojíme před zamčenou dívčí šatnou, kape nám na hlavu, okolo krku máme pověšené boty, v rukou pár starých hadrů zvaných oblečení na převléknutí a na zádech těžké batohy, protože se nikdo neodváží položit je do břečky vody na zemi.

Když tři minuty po osmé dorazí učitel, namísto odemknutí šatny nám začne hned nadávat, jak je možné, že kluci už jsou připraveni a protahují se, ale my nejsme ani převléknuté.

Ve věcech na cvičení jsme se přesunuly na místo, kde obvykle čekáme na vyučujícího. Dnes tam čekal on na nás. Protože jsme už ztratili dost času, začal hned s docházkou.

„Batková...?“

„Zde!“

„Chalupová?“

„Zde!“

„Novák?“

„Chybí!“

Z vyslovení dalšího jména ho přerušila otázka mého spolužáka: „Pane učiteli, co to je za fotky na té nástěnce za váma?“

Učitel se poohlídl a s úsměvem na tváři odpověděl: „To jsou hvězdy naší školy!“

Jenže... Ty hvězdy se sice třpytily, ale to byl jen odlesk slunce na plešce vyučujícího, který byl vyobrazen na všech třech fotkách nástěnky.

„No... když to jsou hvězdy naší školy, tak co tam dělá vaše fotka?“ řekl jeden ze spolužáků, protože věděl, že vyučujícímu nechybí smysl pro humor.

Asi se spletl. „Fajn, za trest budete běhat, až budete všichni nenávidět tělocvik!“ vyhrožoval učitel. Ale ne takovým tím hlasem, ze kterého jde cítit sranda, ale takovým, který jsme u něj ještě nikdy neslyšeli. Naštvaným...

On asi netušil, že tělocvik už všichni nenávidíme, a kdyby nám chtěl vyhrožovat během, tak by měl vytáhnout něco jako: „Budete běhat, až si z toho budu moct vyrábět energii na zapojení kávovaru!“ To by znělo určitě líp než vyhrožování nenávisť k něčemu, co už všichni dávno nesnášíme...

Po slíbeném dlooooouhém běhání pokračovala struktura normálních hodin. Jako každá správná pedagogická škola potřebujeme praxi a tou začínáme u spolužáků. Proto každý dostal zadání na vymyšlení hry. Dnes měl svou hru předvádět Mirek.

„Zatímco jste běhali, postavil jsem vám tu překážkovou dráhu. Napadlo mě měřit vám čas a dáme si závod, kdo bude nejrychlejší,“ vysvětloval pravidla své hry s úsměvem přes celou tvář.

„Hele a co kdyby vypadl vždycky ten nejrychlejší a zbytek běhal pořád dál dokola?“ namítl Michal.